

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 5. An Titius homicida teneatur innocenti Sempronio ea damna reparare,
quæ ipse ea de causa passus est?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

bus, utpote qui solutionem petere possunt ab hæredibus occisi.

Prob.2. Creditor non est ita conjunctus debitori ut damnum, quod huic fit, debeat censi fieri Creditori; nam damnum illud per accidens duntaxat sequitur, nec actio illa occisionis ex natura sua, vel ut plurimum, damnosa est creditoribus, nam rarissimè continget, ut illi damnum patiantur ea de causa, ut advertit, & fatetur Molina adversarius, eò quòd occisus vel Creditores non habeat, vel relinquat bona sufficientia ad expungenda debita, vel quia non plus satisfaceret, si viveret, quàm satisfiat de bonis, quæ relinquit. Ex quibus bene arguit Lugo *l. c.* hoc ipso, quòd id rarissimè contingat, valde per accidens esse, quòd tale Creditorum damnum ex debitoris occisione sequatur, atque adeò minorem obligationem occisoris ad damna Creditorum compensanda, quàm damna consanguineòrum, amicorum, & familiarium, utpote quæ magis per se, & frequentius ex tali occisione oriuntur, & tamen ipse Molina non obligat homicidam ad compensanda damna Consanguineorum, amicorum, & familiarium: ergo. Accedit, quòd ea obligatio apud Less. *l. c.* non videatur esse usu recepta. Unde

Ad rationem in contrarium adductam R. obligationem occisoris ad restituendum non oriri ex obli-
R. P. Leonardelli Soc. Jes.

gatione occisi erga filios & uxorem, cum occisus nullam obligationem justitiæ habuerit ad procurandum lucrum, & emolumentum filiis, & uxori, sed solùm ex lege pietatis tenebatur, adeòque ea occisoris obligatio restituendi filiis, & uxori inde oritur, quòd filii censeantur una persona cum patre, & damnum passi in bonis propriis, cuius damni causa fuit occisor vel illud ex industria procurando vel apponendo medium per se ordinatum ad illud injustè inferendum, atque adeò tenetur occisor uxori & liberis ideò, quia videlicet horum damnum per se connectitur cum illa occisione, non item damnum creditorum, utpote quod non nisi rarissimè & valde per accidens connexionem habet cum occisione debitoris, ut ipsimet adversarii fatentur; neque creditor est ita conjunctus debitori, ut damnum, quod huic fit, censeatur fieri creditori, ut supra insinuatum est. Limitanda tamen est hæc doctrina, quòd scilicet non teneatur occisor damnum creditorum compensare, nisi fortè cum damni prævisione, & intentione eis nocendi debitorem occiderit.

Ad 5. Q. an Titius homicida teneatur innocenti Sempronio ea damna reparare, quæ ipse ea de causa pati debet? 6

R. Sub disjunctione; vel enim Titius occidit Cajum non ea intentione & animo, ut crimen Sempronio
B nio

nio imputetur, & idamnum inde patiat, nec usus est ense Sempronii, aut aliqua alia re ad illum spectante, ex qua oriretur indicium contra Sempronium, & idcirco illi homicidium imputaretur? vel Cajum occidit intendendo, ut Sempronio innocenti homicidium imputaretur, atque advertendo ei damnum eventurum, aut ense, vel alia re Sempronii in eo homicidio usus est eo invito, ratione cujus illi innocenti homicidium imputaretur, & damnum pateretur? si hoc posterius contingat, tenetur Titius Sempronio reparare omnia ea damna, quæ propterea ille subire debet, quia tunc eorum damnorum causa injusta extitit, ea intendendo, & re Sempronii, eo invito, utendo ad Cajum interficiendum, ut notat Molina cum aliis *l. c. D. 88*. Si vero prius eveniat, non obligatur Titius ad damna refarcienda, quæ ipse Sempronius ea de causa, sive ratione lucri cessantis, & damni emergentis, sive ratione aliarum molestiarum, passus est. Ita Molina *l. c. Less. l. 2, c. 9. dubit. 16*. Laym. *l. c. cap. 6. n. 3*, aliique. Ratio est, 1, quia Titius suo illo homicidio injusto non fuit Sempronio causa, quod homicidium illud ei imputaretur, & damna inde secuta pateretur, sed solummodo fuit illi occasio ejus imputationis, & damnorum inde emergentium: atqui qui alteri solum occasio est, quod ille ab aliis damnum patiat, sive cum peccato, sive sine peccato, non

non peccat contra justitiam, licet peccare possit contra charitatem non evitando occasionem: atque adeo neque ad restitutionem idcirco præstandam tenetur. 2. Quia ea damna Sempronio merè per accidens eveniunt ex facto Titii, (non enim occisio Titii erat directa via ad nocendum Sempronio) per se autem & directè proveniunt ex malitia accusatoris, aut testium: ergo Titio imputari non possunt. 3. Quia ea damna nec in se, nec in causa fuerunt voluta, non in se, quia ignorabantur eventura, nec de iis cogitabatur; non in causa; quia effectus non censetur volutus in causa, nisi probabiliter, aut frequenter ex illa proveniat, qui enim rarò provenit, non censetur magis in illa causa contineri, quàm non contineri, sed potius minus, ut ait Less. *l. c.* Dixi supra non teneri Titium ad aliquid Sempronio restituendum ratione lucri cessantis, & damni emergentis &c. nam si Sempronius compellatur aliquid solvere ex iis, quæ juxta dicta in 1. Q. tenetur occisor in foro conscientie, & ante Judicis sententiam restituere occiso, v. g. expensas in Chirurgo & Medico factas, &c. obligatur tunc Titius ad eas Sempronio refundendas, utpote qui nihil debens solvit id, quæ Titius debebat, & restituere tenebatur, sicque solvendo Titium sublevavit eo onere, quod ipse ex justitia subire debebat, atque adeo tenetur Sempronio id refundere, quod

quod hic loco ipsius Titii expende-
re coactus est, ut bene notat Moli-
na *l. c.*

7 Ad 6. Q. An ille, qui novit au-
ctorem occulti homicidii innocen-
ti falso imputati, possit, aut tenea-
tur illud manifestare ad liberandum
innocentem? R. affirmativè cum
Molina *tom. 5, tr. 4, D. 24, Lug, D.*
14, S. 7, Less. l. c. dubit. 9. Navar.
c. inter verba n. 702. & aliis, scilicet
posse eum, cui delictum notum est
(nisi fortè aliunde obligatione ser-
vandi secreti teneatur) detegere
auctorem criminis, & occultum
homicidium manifestare, quantum
præcisè satis est ad liberandum in-
nocentem ab eo periculo, & detri-
mento; imò eum ad id teneri te-
statur Molina *l. c.* Et ratio est, quia
præponderare apud ipsum debent
potius fama, & bonum innocentis,

quàm nocentis & Rei, qui suò deli-
ctò dignus est, ut id detrimenti sub-
beat, nec illi tunc injuria idcirco
irrogatur, cum nemo jus habeat
tuendæ famæ cum tanto damno,
quod indè alteri injustè obveniret:
unde & Less. *l. c.* bene infert, læpè
contingere, ut non solum possi-
mus, sed etiam teneamur ex chari-
tate alterius crimen manifestare,
quando ex eo grave damnum pro-
ximo imminet, sive temporale, sive
spirituale, & damnum, quod ex
manifestatione sequitur, tanti non
est, ut ejus ratio præ altero haberi
debeat. In posito tamen casu mo-
nendus esset reus, seu homicida, ut
sibi fugâ consulat, & in loco tuto se
collocet, antequam delictum dete-
gatur, quando id sufficeret ad in-
nocentem à periculo li-
berandum.

